

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 27. 11. 2025 v trestní věci obžalovaného

o odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 16. 9. 2025, č.j. 3 T 50/2025-197,

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění:

I. Napadený rozsudek

1. Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 16. 9. 2025, č.j. 3 T 50/2025-197, byl [REDAKCE] uznán vinným přečinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se měl dopustit skutkem popsáním v napadeném rozsudku. Za tento trestný čin byl odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře 12 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

II. Podané odvolání

2. Proti citovanému rozsudku podal [REDAKCE] po jeho vyhlášení v rámci hlavního líčení odvolání, které následně písemně odůvodnil. Podstata argumentace opravného prostředku obžalovaného spočívá v tom, že je bagatelizováno a opomíjeno napadání ze strany poškozené. Žití v tzv. italské domácnosti jasně nepřevyšuje nepoměr mezi útočníkem a obětí trestního činu. S tímto se soud I. stupně jednoznačně nevypořádal. Obžalovaný poukazuje i na konflikt ve vozidle [REDAKCE] kdy byl napaden poškozenou, a to za situace, kdy řídil a je tedy zcela logické, že se bránil, aby tak nebyly způsobeny další škody. Obžalovaný nepopírá, že v několika případech poškozenou udeřil, nebagatelizuje své jednání, nicméně tvrdí, že byl napadán i ze strany poškozené, kdy ta mu rovněž ničila i majetek (televizi, osobní automobil). Je toho názoru, že měl být vyhotoven znalecký posudek ve vztahu k poškozené, kde se měl zjistit vliv alkoholu na poškozenou a na její jednání. Důležité je dále to, že nikdo ze svědků přímo neviděl, že obžalovaný poškozenou udeřil či jí cokoli zakazoval nebo jí i zamykal v bytě. Všechny tyto informace jsou zprostředkované od poškozené. Není ani podpořena intenzita útoku ze strany obžalovaného lékařskými zprávami a lze pouze polemizovat nad otázkou, zda-li jí skutečně obžalovaný návštěvu lékaře zakazoval. V celkovém kontextu obžalovaný vinu doznává, nesouhlasí však s napadením poškozené v autě, kdy tato situace byla iniciována samotnou [REDAKCE] V ostatních případech byla jeho reakce

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neurwirthová.

v nepoměru, přičemž odkazováno i na znalecký posudek, který je součástí spisu a lze na něj nahlížet i jako na polehčující okolnost. Obžalovaný zároveň navrhl, aby soud přezkoumal aktuální stav věci, kdy poškozená i obžalovaný uvedli, že se nadále vídají a jsou spolu ve vztahu. Další část odvolacích námitek obžalovaného směřuje k uloženému trestu, kdy obžalovaný nepopírá, že situace se dala řešit jinak, bez agrese, nicméně se bohužel stalo. Obžalovanému přitěžuje jeho trestní minulost, kdy vykonával trest odnětí svobody, nicméně po propuštění z výkonu trestu se snažil žít tak, jak se žít má. K jeho smůle a nedostatku sebekontroly s alkoholičkou, kdy i on se nechoval vždy adekvátně vůči dané situaci, věc řešil násilím. Obžalovaný závěrem požádal odvolací soud, aby přihlédl k aktuální situaci a dal obžalovanému možnost v podobě jakéhokoliv alternativního trestu. Je toho názoru, že alternativní trest se zkušební dobou a současně trest obecně prospěšných prací by byl pro něho dostačující. Obžalovaný má dále za to, že dokazování mělo být doplněno vypracováním znaleckého posudku z oboru psychiatrie z důvodu nadměrné konzumace alkoholu a chování poškozené, když je pod jeho vlivem a dále navrhl vyslechnout krajským soudem ohledně nynějšího vztahu a srovnání celé situace poškozenou, se kterou sdílí vztah a do budoucna plánují rodinu a zasnoubili se. Žádný další útok od února ze strany obžalovaného neproběhl.

3. U veřejného zasedání konaného před odvolacím soudem dne 27. 11. 2025 obžalovaný k podanému odvolání dodal, že poškozená k veřejnému zasedání nepřišla proto, že musela do práce. K současnému vztahu s poškozenou uvedl, že mají rozjednané společné bydlení, vztah mezi nimi i nadále pokračuje, jsou zasnoubeni a do Vánoc by chtěli bydlet ve svém. S poškozenou si vše vyříkali, ujasnili, včetně alkoholu a fungují naprosto bez problémů, dá se říci, že lépe než na počátku vztahu. V současné době ve společné domácnosti nebydlí, poškozená bydlí u sestry, on u svého biologického otce, a pokud to šlo, přespávali spolu v autě. Obžalovaný pracuje u firmy [REDAKCE] [REDAKCE] je to zahradnická firma, zaměstnán je asi 1,5 roku. Pracovní smlouvu má na dobu určitou, od nového roku se to bude měnit a dostane smlouvu na dobu neurčitou. Pracovní smlouvu má do 13. prosince. Bude muset jít na dva měsíce na úřad práce, ale má již domluvenou jinou práci. Co se týče trestního stíhání pro přečin nebezpečné vyhrožování, kdy toto bylo odloženo, tak o tom nic neví, protože to bylo spojené s neoprávněným vniknutím do bytu a trestní oznámení na něho podala z trucu sestra poškozené. Návrh na potrestání pro přečin porušování domovní svobody projednán nebyl, protože v den, kdy měl přijet, tak si spletl čas a ještě se mu porouchalo auto. Hlavní líčení bylo odročeno na 20. ledna. Pro průběh odvolacího řízení již obžalovaný neměl návrhy na doplnění dokazování. V rámci závěrečného vyjádření obžalovaný dodal, že žádá soud o jakýkoliv, byť v maximální výměře uložený podmíněný trest, případně jiný trest alternativního charakteru, aby zůstal na svobodě a dostal šanci ukázat, že je vše v pořádku. Své chyby si uvědomuje, ví, že to v některých případech přehnal, dává si velký pozor, aby už se tak nedělo. Vztah s poškozenou nyní funguje na 110 procent a myslí si, že by měl dostat šanci ve vztahu pokračovat, protože trest odnětí svobody, jak již poznal, člověka rozhodně nenapraví, naopak jej zkazí. Jediné, co trest odnětí svobody dokázal, že jej dostal do dluhové pasti a do dalších problémů.
4. Intervenující státní zástupkyně v rámci svého vyjádření uvedla, že ke skutkovým ani právním závěrům okresního soudu nemá žádných zásadních výhrad, ostatně i obžalovaný se vyjadřuje tak, že se k trestné činnosti doznává, byť s výhradami. Závěry, ke kterým dospěl nalézací soud, zcela odpovídají zjištěné důkazní situaci a v tomto smyslu měla státní zástupkyně návrhy na doplnění dokazování prezentované v odvolání obžalovaného jako zcela nadbytečné. Nalézací soud hodnotil zákonným způsobem opatřené důkazy ve smyslu § 2 odst. 5, 6 trestního řádu a nelze prvostupňovému soudu cokoli vytýkat. Pokud se týká uloženého trestu, tak tento není ukládán nezákonným způsobem, je přiměřený jak osobě obžalovaného, jeho trestní minulosti, tak charakteru trestné činnosti, pro kterou je aktuálně projednáván. V tomto ohledu se lze plně ztotožnit se závěry, které ve věci učinil soud nalézací i s odůvodněním, které je obsahem napadeného rozsudku. K výměře uloženého trestu státní zástupkyně dodala, že se jedná o trest spíše mírnější, a to s přihlédnutím k tomu, že byl ukládán v sazbě od 6 měsíců do 4 let. S odkazem

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

na uvedené skutečnosti státní zástupkyně navrhla, aby bylo odvolání obžalovaného dle § 256 trestního řádu zamítnuto.

5. Odvolací soud v rámci veřejného zasedání doplnil dokazování podle § 213 odst. 2 trestního řádu výpisem z centrální evidence stíhaných osob, ze kterého bylo zjištěno, že dne 4. 9. 2025 bylo policejním orgánem odloženo dle § 159a odst. 2 trestního řádu a § 11 odst. 1 písm. l) trestního řádu podezření ze spáchání přečinu nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se měl obžalovaný dopustit skutkem spáchaným dne 1. 3. 2025. Obžalovaný je aktuálně stíhán na základě návrhu na potrestání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře ze dne 3. 9. 2025, č.j. ZK 175/2025-11, pro přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se měl dopustit skutkem spáchaným v červnu 2025. Dále byl proveden důkaz opisem z evidence rejstříku trestů obžalovaného, ze kterého vyplývá, že obžalovaný byl v minulosti celkem třikrát soudem projednáván, konkrétně v roce 2016 pro provinění ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku bylo Okresním soudem v Táboře (sp. zn. 1 Tm 8/2016) upuštěno od uložení trestního opatření. Rozsudkem téhož soudu ze dne 4. 12. 2018, sp. zn. 6 T 72/2018, byl obžalovaný uznán vinným přečinem těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku a byl mu uložen trest odnětí svobody v délce 14 měsíců se zkušební dobou vyměřenou na 28 měsíců. Toto rozhodnutí bylo rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. 5 T 1/2020, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 22. 7. 2020, sp. zn. 14 To 144/2020, v rámci souhrnného trestu dle § 43 odst. 2 trestního zákoníku zrušeno, přičemž obžalovaný byl dále uznán vinným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku a byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře 3,5 roku, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Tento trest obžalovaný vykonal dne 24. 1. 2023. Naposledy citovaným rozsudkem Okresního soudu byl obžalovanému uložen ještě další trest za přečin znásilnění podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku, a to ve výměře 6 měsíců, tento trest vykonal dne 24. 7. 2023.

III. Přezkumné řízení a závěry odvolacího soudu

6. Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře jako soud odvolací postupem podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost odvoláním obžalovaného napadených výroků rozsudku Okresního soudu v Táboře z hlediska vytýkaných vad a stejně tak i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo. Zabýval se i tím, zda napadený rozsudek a jemu předcházející řízení nevykazují vady, jež odvoláním vytýkány nejsou, avšak mohly by mít vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno.
7. Zmíněným přezkoumáním napadeného rozsudku a jemu předcházejícího řízení bylo zjištěno, že toto řízení netrpí procesními vadami, které by byly vážnými do té míry, že by mohly mít za následek nesprávnost rozsudečného výroku a představovaly tak titul pro jeho zrušení. Soud I. stupně postupoval v plném souladu s patřičnými ustanoveními trestního řádu, přičemž dbal o zachování práv stran trestního řízení, jmenovitě práv obžalovaného na obhajobu a zákonný (fair) proces. Nalézací soud ve věci shromáždil důkazy v rozsahu vyžadovaném ust. § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy v rozsahu, který je plně postačující k tomu, aby umožnil učinit ve věci rozhodnutí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Důkazní materie tak byla náležitým a adekvátním předpokladem pro rozhodovací činnost okresního soudu.
8. V návaznosti na shora uvedené skutečnosti odvolací soud konstatuje a přezkumným řízením zjistil, že soud I. stupně provedené důkazy vyhodnotil způsobem korespondujícím s ust. § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy jednotlivě i v jejich souhrnu, ve vzájemných souvislostech a vazbách a učinil ve věci správné skutkové a právní závěry, pokud uzavřel, že skutek, kterým obžalovaného uznal

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

vinným, se stal a po objektivní i subjektivní stránce naplňuje všechny znaky skutkové podstaty shora uvedeného trestného činu. V tomto smyslu lze plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku Okresního soudu v Táboře, v němž soud nalézací představuje jednotlivé důkazní prostředky a prezentuje jejich podstatný obsah (bod 2. – 27. odůvodnění rozsudku). Odůvodnění rozhodnutí okresního soudu, není na tomto místě zapotřebí obsáhleji citovat, postačí na toto odkázat.

9. Je namístě dodat, že hodnocení důkazů je výsadní doménou soudu, který ve věci rozhoduje v I. stupni, a který tyto důkazy v hlavním líčení bezprostředně provádí. Odvolacímu soudu do něho přísluší zasahovat pouze tehdy, jestliže je toto hodnocení s provedenými důkazy zjevně v rozporu, je nelogické či nepřezkoumatelné, pokud některé z provedených důkazů účelově pomíjí, a nebo pokud se opírá o důkazy, jež provedeny nebyly, popřípadě o důkazy neexistující, respektive důkazy procesně nepoužitelné.
10. Ani jednou z těchto vad však odůvodnění napadeného rozsudku netrpí. Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře jej shledal konformním s ust. § 125 trestního řádu a se skutkovými závěry nalézacího soudu se plně ztotožnil. Je třeba předeslat, že stěžejní odvolací námítky obžalovaného proti napadenému rozsudku jsou shodné s obhajobou obžalovaného, která byla uplatněna již před okresním soudem. Obžalovaný vytýká nalézacímu soudu, že učinil ve věci na základě provedených důkazů neúplná a nesprávná skutková zjištění, která vedla k chybnému závěru o míře zavinění na spáchaném činu, jelikož se domnívá, že byť v určitých případech nejednal adekvátně, tak na druhou stranu konflikty ve většině případů vyvolávala poškozená a zejména po požití alkoholu byla vůči němu agresivní. Obžalovaný má za to, že bránil škodám na majetku a zdraví, byť ne vždy přiměřeným způsobem. Odvolací soud však neshledává argumentaci obžalovaného přílehlavou a má ji naopak na základě provedených důkazů za vyvrácenou. Je třeba předeslat, že byť obžalovaný neměl pro průběh odvolacího řízení žádné návrhy na doplnění dokazování, tak ve svém opravném prostředku navrhl dokazování doplnit vypracováním znaleckého posudku z oboru psychiatrie k osobě poškozené a dále její výslech v rámci veřejného zasedání. Krajský soud konstatuje, že vypracování znaleckého posudku na osobu poškozené neshledává relevantním, jelikož tvrzení obžalovaného v tom směru, že poškozená je vždy po požití alkoholu agresivní, není podpořeno, vyjma svědka ██████████ žádným dalším důkazem. Svědci ve svých výpovědích uvedli, že poškozená se chová pod vlivem alkoholu zcela normálně, naopak je veselá, v žádném případě není agresivní. Krajský soud má v tomto směru návrh obžalovaného za nadbytečný a je nutno dodat, že charakter trestné činnosti, již se obžalovaný dopustil (zlé nakládání vyznačující se vyšším stupněm hrubosti, bezcitnosti a určitou trvalostí) nečinilo potřebu vypracování znaleckého posudku na poškozenou důvodnou. Pokud obžalovaný požadoval výslech poškozené v rámci odvolacího řízení, tak ani v tomto případě krajský soud nepovažoval tento důkazní návrh obžalovaného za potřebný. Je namístě dodat, že ██████████ byla o termínu veřejného zasedání jako poškozená řádně a včas vyrozuměna, avšak její účast u odvolacího řízení nebyla obligatorní. Pokud se poškozená veřejného zasedání ať již z vlastní vůle či z důvodu objektivních překážek nezúčastnila, nepovažoval krajský soud za nezbytné veřejné zasedání odročit za účelem předvolání poškozené, mimo jiné i z toho důvodu, že není příhodné poškozenou podrobovat tímto úkonem další sekundární viktimizaci. Jakkoli obžalovaný v rámci veřejného zasedání již návrhy na doplnění dokazování neuplatňoval, tak krajský soud považoval za vhodné se k těmto návrhům prezentovaným v opravném prostředku alespoň ve stručnosti vyjádřit.
11. Okresní soud dle názoru krajského soudu nepochybil, pokud vyhodnotil na základě provedeného dokazování obhajobu obžalovaného za nevěrohodnou a důkazně osamocenou. V projednávané trestní věci bylo v rámci přípravného řízení zajištěno dostatečné množství důkazů, které umožnily okresnímu soudu ve věci spolehlivě rozhodnout. Zcela důvodně nalézací soud dospěl k závěru o věrohodnosti výpovědi poškozené ██████████ přičemž je nutno zdůraznit, že výpověď poškozené nebyla jediným usvědčujícím důkazem v posuzované věci. Jakkoli další slyšení svědci Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

vypovídali o jednání obžalovaného vůči poškozené toliko zprostředkovaně, a to na základě informací, které jim poškozená sdělovala buďto osobně či v rámci komunikace prostřednictvím mobilního telefonu, tak slyšení svědci vypovídali v zásadě konzistentně. Je nutno dodat, že pokud poškozená prezentovala před svědky, jakým způsobem se k ní obžalovaný chová, tak zároveň zaslala a demonstrovala svědkům fotografie pořízené mobilním telefonem identifikující její konkrétní poranění v souvislosti s útoky obžalovaného. Výpověď poškozené krajský soud ve shodě se soudem okresním shledává jako objektivní a v žádném případě nikoli jako vedenou snahou obžalovanému přitížit. Je třeba zdůraznit, že poškozená ani sama neiniciovala oznámení jednání obžalovaného na policii, přičemž prvotní informace poskytla policejním orgánům osoba, již se poškozená se svými útrapami svěřovala. Výpověď poškozené je pak podporována vyjma výpovědi svědků i listinnými důkazy, kterými jsou komunikace prostřednictvím mobilních telefonů mezi obžalovaným a poškozenou, svědkem [REDAKCE] a poškozenou, jakož i protokolem o prohlídce těla poškozené, kde jsou objektivizována zranění poškozené. K námitce obžalovaného v tom směru, že poškozená měla se slyšenými svědky možnost domluvit se o tom, jakým způsobem vypovídat, jednak objektivně obsahu svědeckých výpovědí neodpovídá, navíc svědek [REDAKCE] není v žádném příbuzenském či jiném vztahu k poškozené či dalším slyšeným osobám, naopak se jednalo kolegu obžalovaného v rámci pracovní činnosti a i tento svědek potvrdil, že poškozená měla hematomy pod očima a svěřila se mu, že ji obžalovaný uhodil. Navíc tento svědek dodal, že ví o tom, že obžalovaný poškozené zakazoval, aby se stýkala se svojí rodinou a občas byl i přítomen hádkám mezi poškozenou a obžalovaným, kdy poškozená byla spíše plachá a obžalovaného nijak neprovokovala. I z obsahu výpovědi tohoto svědka lze učinit objektivní závěr o chování a jednání obžalovaného, přičemž mezi jednotlivými důkazy, které okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku specifikuje, nejsou žádné zásadní rozpory, naopak výpověď poškozené je svědeckými výpověďmi objektivně podpořena a je v kontextu i s listinnými důkazy, které nalézací soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvádí. Okresní soud zcela po právu uzavřel, že skutek, kterým byl obžalovaný uznán vinným, se stal a po objektivní i subjektivní stránce naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přečinu podle § 199 odst. 1 trestního zákoníku, jelikož týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí. Nad rámec argumentace v napadeném rozsudku lze dodat, že dle komentářové literatury se týráním rozumí zlé nakládání s osobou blízkou nebo jinou osobou žijící s pachatelem ve společném obydlí vyznačující se vyšším stupněm hrubosti a bezcitnosti a určitou trvalostí, které tato osoba pocítuje jako těžké příkoří. Objektem tohoto trestného činu je zájem společnosti na ochraně osob před tak zvaným domácím násilím, tedy jak osob blízkých, tak i jiných osob žijících ve společném obydlí. Je zřejmé, že obžalovaný s poškozenou v předmětném období spolu fakticky sdíleli společné bydlení, respektive poškozená s obžalovaným od prosince 2024 do 26. 2. 2025 žili v bytě v ulici [REDAKCE]. Není důvod pochybovat ani o tom, že předmětem jednání obžalovaného byla osoba blízká, přičemž ani obžalovaný nerozporoval to, že s poškozenou byli v partnerském vztahu. Z provedených důkazů je navíc dostatečně zřejmé, jakým způsobem se obžalovaný k poškozené choval a nepochybně lze toto jeho jednání podřadit pod pojem týrání ve smyslu shora citovaného trestného činu. Z kontextu ve věci provedených důkazů, zejména z výpovědi svědků je zřejmé, že poškozená jednání obžalovaného důvodně pocítovala jako těžké příkoří, i když měla určitým způsobem tendenci jeho jednání zlehčovat a po odchodu od obžalovaného se k němu opakovaně vracela a opět s ním navázala (dle vyjádření obžalovaného) vztah. K odvolací námitce obžalovaného ohledně tzv. italského soužití lze pouze dodat, že obecně trestní odpovědnost za trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 trestního zákoníku není vyloučena ani v případě, kdy pachatel vedl s osobou žijící s ním ve společném obydlí tzv. „italskou domácnost“, tedy kdy se pachatel s poškozenou osobou opakovaně a dlouhodobě v rámci společného soužití vzájemně verbálně (a v návaznosti na to případně i fyzicky) napadali. Poškozená ve své svědecké výpovědi uvedla, že pokud byla ze strany obžalovaného napadena, i ona se aktivně fyzicky bránila, nicméně v posuzovaném případě jednání obžalovaného opakovaně a dlouhodobě jednostranně vybočovalo z rámce jiných běžných konfliktů a obžalovaný se

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

k poškozené choval v předmětném období jednáním vyznačujícím se vyšším stupněm hrubosti a bezcitnosti a určitou trvalostí, v důsledku čehož mezi nimi došlo ke vzniku z toho plynoucího vztahu „pachatel – oběť“. Z těchto podstatných důvodů se krajský soud ztotožnil i s úvahami okresního soudu v tom smyslu, že obžalovaný jak po subjektivní, tak po objektivní stránce naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 trestního zákoníku.

IV. Uložený trest

12. Po učinění shora uvedených závěrů se odvolací soud v rámci přezkumné povinnosti zaměřil na napadený výrok o trestu. Krajský soud shledal, že při úvaze o jeho druhu a výměře soud I. stupně vycházel důsledně z účelu trestu podle § 37 trestního zákoníku a při jeho ukládání přihlédl podle § 39 odst. 1 trestního zákoníku k povaze a závažnosti spáchaného činu, k osobním a jiným poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnostem jeho nápravy, jak je rozebráno v bodech 30. až 42. odůvodnění napadeného rozsudku. Lze souhlasit se závěry okresního soudu v tom směru, že u obžalovaného nebyly shledány žádné polehčující okolnosti a byť se ke svému jednání částečně doznal, kdy připustil, že v určitých momentech se vůči poškozené nechoval přiměřeně, tak převážná část jeho argumentace nesvědčí o tom, že by měl patřičný náhled na své jednání a že by projevil sebereflexi. Jak zcela přílehavě konstatuje soud I. stupně, obžalovanému výrazně přitěžují jeho předchozí odsouzení, zejména pak rozhodnutí Okresního soudu v Táboře ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. 5 T 1/2020, kterým byl obžalovaný uznán vinným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 trestního zákoníku a dalším přečinem znásilnění podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku. Za tuto trestnou činnost byl obžalovaný postihován citelnými nepodmíněnými tresty odnětí svobody v celkové výměře 4 roky, které obžalovaný vykonal. V kontextu toho lze stěží uvěřit vyjádření obžalovaného, že nyní si již uvědomil, jakým způsobem se má k ženám chovat a napříště se již obdobného jednání vyvaruje, a to za situace, kdy po výkonu poměrně dlouhého nepodmíněného trestu odnětí svobody se po uplynutí 1,5 roku dopustil nyní projednávané trestné činnosti. Zcela důvodně pak tedy soud I. stupně dospěl k závěru, že v případě obžalovaného je namíste ukládat trest přímo spojený s omezením jeho osobní svobody, tj. trest nepodmíněný. Trest byl ukládán podle ust. § 199 odst. 1 trestního zákoníku, za který lze uložit trest odnětí svobody od 6 měsíců do 4 let. Pokud byl nalézacím soudem obžalovanému uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, tj. 6 měsíců nad spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí, nelze takovou výměru považovat za nepřiměřeně přísnou, respektive nezákonnou. Pokud k nápravě obžalovaného nevedl výkon předchozích poměrně citelných nepodmíněných trestů odnětí svobody, nelze dospět k závěru, že by účelu trestu bylo dosaženo některým z alternativních druhů trestů, jichž se obžalovaný domáhal, a to za situace, kdy charakter nyní posuzované trestné činnosti, tj. hrubé a násilné chování vůči ženě je do určité míry obdobné jeho předchozí trestné činnosti, byť se jednalo o trestnou činnost sexuálně motivovanou, nicméně spáchanou taktéž na ženách. Žádných námitek nemá odvolací soud ani proti zařazení obžalovaného do mírnějšího typu věznice, tj. do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku.

V. Rozhodnutí odvolacího soudu

13. Z důvodů podrobně rozvedených shora dospěl odvolací senát Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře k závěru, že odvolání obžalovaného je nedůvodné, a proto jej postupem podle § 256 trestního řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojíh vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Tábor 27. 11. 2025

JUDr. Robert Pekárek v. r.
předseda senátu

Radka
Neuwirthová

Digitálně podepsal
Radka Neuwirthová
Datum: 2025.12.01
133303 +01'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 27.11.2025. Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 10.12.2025.

